DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 10.	15 Øre pr. Nr. I Udlandet 20 Øre.	Oktober 1919.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	2. Aargang.

Brydninger.

Det gærer og syder i Menneskesjælen —; den store Masse af Folket, som indebærer de store, i Omfang ukendte Kræfter, begynder at vaagne til Liv og indse hvilken Styrke og Magt den i Virkeligheden besidder, om den kun forstaar og magter at organisere og koncentrere sine Kræfter paa rigtig Maade!

Der begynder at flyde varme Strømme fra det store Samfundskrater; den lille glødende Lavamasse i Kraterets Indre, som mentes at være for kold og ufarlig til at kunne virke generende paa den tykke og ufølsomme Samfundsskald, som Krateret er omgivet af, har vist sig, at netop fordi disse svage Gløder i Dybet af Arbejderklassen aldrig kan kvæles, saa har Varmen været tilstrækkelig til at bringe Krateret i Kog og sagte men sikkert underminerer og tilintetgøre det System, der ansaas for at være saa kompakt og beskyttende for Bevarelsen af det privatkapitalistiske Samfundssystem.

Den uhyrlige, grufulde Verdenskrig, der har efterladt Millioner af Proletarers Liv som Ofre paa Slagmarken — som har efterladt Millioner af Krøblinge og levende Lig og lige saa mange Enker og grædende faderløse Børn, har dog bragt et Gode, at faa den undertrykte og marvsugede Arbejderklasse til at tænke og orientere sig — derfor blev Revolutionsflammens Blussen og Forplantning den logiske Konsekvens.

Den store godmodige Kæmpe, der har taalt og baaret hele Verdensmaskineriet paa sine Skuldre, har begyndt at kaste de Byrder bort, der unødvendigt knuger ham

Kommer I snart?

ned disse Systemer der forlængst er gaaet i Forraadnelse som har forpestet hans Sjæl, og hæmmet Verdensproletariatets Rejsning og videre Udvikling.

Det hundraadne russiske System er allerede faldet, det ungarske, østrigske, tyske og italienske staar for Tur til at følge, hvorefter System efter System vil falde til Menneskene (Proletariatet) kan danne og fuldføre sit eget Samfundssystem, bygget paa Menneskehedens og Retfærdighedens Grundlag, for Menneskenes Lykke og Velfærd.

Den undertrykkede Arbejderklasse har begyndt at forslaa den forløsende Stormbølges Indflydelse og Betydning — denne Revolutionsbølge, overfor hvilken vi alle stod uforstaaende og før kun kendte fra Historien; men som nu enhver tænkende Arbejder kan forstaa, og indse at Bølgens Komme er uundgaaelig — og at kun denne kan bringe den sultende og lidende Arbejderklasse Forløsningen og skabe Betingelsen for Opnaaelsen af et Samfund, hvor det nuværende befængte Systems Raaddenskab er udelukket og erstattet af et System, hvor Retten sættes i Magtens Højsæde — og hvor den brutale Undertrykkelse af Mennesker er erstattet af Broderskab og Samdrægtighed.

Den store Masse af Folket, som før, grundet paa Sløvhed og Interesseløshed var for ligeglad til at tænke og reflektere, er nu med eller mod sin Vilje blevet tvunget til at tage sine Omgivelser med i Betragtning. Derfor kan man baade se og føle de stærke Brydninger, som nu gør sig gældende blandt alle Folkeslag og som for en Del allerede har givet sig Udslag i Storm og Kuldkastning af Statssystemer som henregnes blandt de mest fuldkomne.

Det kan ikke forties, at vi ogsaa blandt Skandinaviens Arbejdere finder den samme Gæring og Brydning, selv om den endnu ikke er saa udpræget og har givet sig direkte Udslag i Handlinger som taaler at sidestilles med andre Lande — men vi ved at Foragten og Misfornøjelsen mod det Bestaaende fremdeles er voksende — vi mangler kun Gnisten, som skal bringe Flammen til at blusse og brede sig, saa kunde og vilde ogsaa vi være med til at skabe et Samfund med menneskelige og udholdelige Vilkaar — *for alle*, der har Menneskers Ret og Krav paa Livet og dets Goder.

Ole Berge.

Den anarkistiske Ide og dens Udvikling

af Jean Grave.

II.

Naar Anarkismens Idéer kunde udbredes med en saa overordentlig Kraft og Hurtighed, skønt de erklærede alle Tidens overleverede Idéer og indgroede Fordomme Krig, ja, skønt de i Begyndelsen stødte mange af dem fra sig, som de i første Linie var bestemt for, saa skete det, fordi disse Idéer trods alt var i Stand til at sætte det menneskelige Hjertes skjulte Traade i Bevægelse, og fordi de vidste at give de dæmrende Følelser veltalende Udtryk. Med ét Ord: Anarkismen gav Menneskeheden den personlige Friheds og den almindelige Velstands Ideal i konkret Form.

Først forskrækkede Anarkismen sine Modstandere, idet den udleverede alle hine talløse Indretninger, som man havde anset for absolut nødvendige for Samfundets Bestaaen, til almindeligt Had og offentlig Foragt. I Modsætning til alle nedarvede Traditioner beviste Anarkismen, at disse Institutioner ikke er daarlige og stridende imod Almenvellets Interesser, fordi de bliver forvaltede af uduelige eller fordærvede Personer, men fordi deres Eksistens i og for sig staar det almene Vel i Vejen. Den søger at gøre indlysende for Masserne, at det ikke er gjort med en Overføring af den offentlige Magt paa andre Hænder, men at det i Virkeligheden drejer sig om at fjerne alle for Menneskene skadelige Indretninger, som gør det muligt for en lille Minoritet at monopolisere de sociale Kræfter og at undertrykke det store Flertal. Den bragte det bindende Bevis for, at man hidtil plejede at forveksle Virkningerne af den menneskelige Elendighed med dennes Aarsager, at alle Samtidens mindre Onder i Virkeligheden kun er Følger af en almindelig Grundskade, som har sine Rødder i det bestaaende Samfundssystems Grund og kun kan udryddes med dette.

Vi har allerede tidligere erklæret, at den individuelle Tilegnelse er det moderne Samfunds Grundlag. Autoritetens Eksistens har i Virkeligheden ingen anden Hensigt end Beskyttelse af Kapitalen. Familie, Embedsvæsen, Hære, Doms- og Politivæsen osv. er intet andet end Produkter af Privatejendommen. Det var altsaa Anarkisternes Opgave at afsløre Uretfærdigheden i Monopoliseringen af Jorden og den uberettigede Tilegnelse af alle forudgaaende Generationers Arbejdsfrugter til Fordel for et lille Mindretal uproduktive Lediggængere, at undergrave Autoritetens Støtter, idet de bestræbte sig for at klargøre for enhver hins skadelige Indflydelse paa den menneskelige Udvikling og bevise den absolutte Værdiløshed af de Principper, man søgte at kalde til at forsvare med et Ord de afslørede den autoritære Magt i dens virkelige Egenskab som de privilegerede Klassers Beskytter.

De anarkistiske Bestræbelser har ingen Plads for personlige Forudindtagethed og smaalig Skinsyge, følgelig bød Bevægelsen ingen gunstige Vilkaar for de politiske Stræbere, for hvilke Arbejderbevægelsen som oftest kun har den Opgave at tjene som Fodskammel under Opstigningen til de besiddendes Lejr. Denne Kendsgerning, som bidrog meget til at holde Intrigemagere og Levebrødspolitikere fjernet fra Anarkismen, gjorde paa den anden Side, at Tænkerne beskæftigede sig levende med de nye Anskuelser og lærte at vurdere deres almindelige Betydning.

De politiske Vindbeutler fandt ingen Plads i Anarkisternes Rækker, thi her havde disse mandatbegærlige, forfængelige Individer ingen Udsigt til Held.

I de politiske Partier saavel som hos Socialisterne af den autoritære Skole, kan enhver ærgerrig Stræber rolig og ubemærket berede og gennemføre sin Overgang til den fjendtlige Lejr, uden at man var i Stand til at erkende denne Overgangsproces, før den var en fuldbyrdet Kendsgerning. Hos Anarkisterne er dette Fænomen umuligt, fordi den Mand, som fik det Indfald, at han kunde modtage en eller anden Stilling i det nuværende Samfund, skønt han tidligere ved enhver Lejlighed betonede at sligt var ensbetydende med at forsvare det bestaaende System, en saadan Mand vilde med det samme have paatrykt sig Renegatens Stempel.

Men som sagt, de samme Grunde som indbragte Anarkismen Stræbernes og Intrigemagernes Had, vækkede paa samme Tid alle tænkende og fordomsfries Interesse, og derfra skriver sig de anarkistiske Ideers hurtige Fremskridt.

Og ikke sandt, hvad svarer mere til Menneskenes naturlige Følelser, end hvis man fortæller dem, at hvis de vil vide deres Anliggender godt varetagne, saa maa de tage dem i deres egne Hænder og ikke betro dem til nogen anden Person.

Hvad er lettere at begribe end Erklæringen om, at hvis de for Alvor vil være fri, saa maa de ikke lade sig regere af nogen? Hvad er klarere og mere indlysende end den Paastand, at vi ikke behøver Mellemmænd til at bestemme vor Gøren og Laden gennem Love, men at vi ene og alene selv er i Stand til at dømme om, hvad der svarer til vort Behov og vore Ønsker.

Den Kendsgerning, at disse Idéer besad tilstrækkelig Kraft til at blive Overbevisning for et betydeligt Antal Mennesker, som kæmper og lider for Udbredelsen af disse Ideer uden at vente et umiddelbart Resultat af deres Virksomhed, denne Kendsgerning fortjener alle tænkende Menneskers Opmærksomhed og Undersøgelse.

Ubekymret om Skænderiet paa den ene Side og det rasende Had paa den anden Side, ubekymret om alle Regeringernes V... handlinger gjorde Anarki... uophørlige Fremskridt og Bourgeoisiet Bevis for, at hverken kan undertrykke eller Sandheden ihjel.

Vil Mennesket, som er i Be... delse af dette Ideal, ikke v... Stand til at sønderbryde alle ... ker og enhver autoritær T... Havde ikke alle Revolutioner ... Maal for Øje.

Naar Mennesket endnu ... sukker under Udbytnings... Undertrykkelsens Aag, naar ... menneskelige Aand endnu ... finder sig i det kapitalistiske Sa... funds Voldsherredømme, saa s... des dette Traditionerne, de i... groede Sædvaner og Fordomme ... kort sagt Uvidenheden, som i... til nu stadig var stærkere ... Menneskets Haab og Ønsker ... Befrielse og som stadig forfø... Mennesket til den Taabelighed ... anse sig for fri naar de gamle H... rer var forjagede og nye var i... satte i deres Sted.

De anarkistiske Idéer bragte L... og Klarhed i Sindene ikke bl... Arbejdermassernes Sind, men ... saa hos Tænkere af alle Kateg... er, idet de bidrog meget til at ... lysere deres Tanker og Anskue... De viste os klart og tydeligt ... sociale Elendigheds Aarsager ... forklarede os Midlerne til d... Udryddelse; idet de forklarede ... Grundene til at alle hidtidige ... volutioner var mislykkede til... degav de samtidig for os, hvil... Vej vi skulde slaa ind paa fo... naa Maalet.

Dette intime Forhold mellem d... anarkistiske Idéer og de inderst... menneskelige Følelser, er d... egentlig Aarsag til hines usædv... lige Udvikling, Kraft og Uo... vindelighed. Ingen Magt kan ... hindre, at disse Idéer bliver ... ejendomsløses og undertryk... Ideal, den drivende Kraft i d... Frigørelsesbestræbelser.

Det kapitalistiske Samfunds ... delige Anskuelser er for sma... snævre. For mange højme... Ønsker og Haab brydes d... mod de stive Grænser, for m... Individualiteter, som ikke for... at finde sig tilrette i den aand... Snæverhed, gaar daglig tilgrun... Derfor, skulde det for en Tid ... kes Magthaverne at kvæle An... sternes Stemmer, saa vilde d... Undertrykkelse uden Tvivl b... en ny Kilde til uforsonlige M... sætninger.

Tak!

Til alle, som har vist mig Opm... somhed under og efter mit Fæn... ophold, sender jeg hermed min ... følte Tak.

Leve den revolutionære Ar... bevægelse.

Leve Arbejderklassens Kam... ordummelse og Undertrykk... Frihed og Retfærdighed.

København d. 22. Septemb...

Charles Ras...

Centralisation og Socialisme.

De revolutionære Storme, som ryster Folkehavet i dets Grund, har ved Krigens Skibbrud bragt Problemer, som tidligere kun førte en teoretisk Tilværelse i Socialismens Idéverden, frem til Samfundslivets Overflade. Øst- og Mellemeuropas Folkeslag er politisk modnede. Den enkelles Drømme, de store Tænkeres Teori er blevet til Genstand for de bredere Lags Betragtninger. Man er blevet sig bevidst, at man udgør en levende Del af en Folkehelhed, hvis Opgave ikke ligger i en abstrakt Stats Selvtilfredsstillelse, men i hver enkelts virksomme Deltagelse i det offentlige Livs Anliggender, som kun da kan bringes til et heldigt Resultat, naar den enkeltes — for at bruge en ældre Udtryksmaade — enhver Klasses Trivsel harmonerer med den større Organisations, den folkelige Enheds, Lykke.

Men her er vi straks ved det sociale Ondes Rod. Alle det sociale Livs Kæmpeorganisationer, som sætter sig til Opgave at sammenfatte Mennesker med økonomiske Interessemodsætninger til en Enhed, maa nødvendigvis paalægge store Dele af Befolkningen en Tvang, som stadig giver Anledning til Opstande, og som føleligt maa forstyrre den sociale Fred, den lykkelige Udfoldelse hos de smaa Enhedsgrupper i By og paa Land.

Paa Grund af denne Tvang gik Romernes Kæmperige til Grunde, og i vor Tid Kæmpestaterne Rusland, Tyskland og Østrig. Og alle Statsdannelser eller andre Organisationer, som er bygget paa dette Princip er uvægerligt dødsdømte. I saadanne Organisationer indeholdes Opløsningens Princip i Kimen. Det bedste Eksempel herpaa giver de tyske Fagforeninger, hvis Opløsningsproces griber mere og mere om sig. Denne historiske Sandhed er uomstødelig.

Den Slutning, man kan drage heraf, er, at kun saadanne Organisationer kan undgaa Splittelses- og Opløsningsprocessen, som tager slige historiske Kendsgerninger med i Betragtning.

Af ikke ringe Interesse er det derfor, at Partiretninger, som kæmper imod de gamle Magter, ja har optaget en Tilintetgørelseskamp paa Liv og Død, bevidst eller ubevidst sætter sig fuldstændig ud over disse Kendsgerninger, idet de paa den gamle Vis vil sætte en ny centralistisk Tvangsstat i Stedet for den gamle. Folk af denne Slags er Kommunisterne, som nu allevegne skrider til Dannelsen af et kommunistisk Parti.

Paa Grund af den Omstændighed, at disse revolutionære fra idag drister sig til, dels af Uvidenhed, dels af Ultra-Modernisme, paa en plump Maade at bringe Anarkismens og Syndikalismens Principper i Miskredit hos den endnu mere uvidende Masse, er det her paa sin Plads at fremhæve deres egen teoretiske Salve, som i en Tid med koghede Hjerner og iskolde Hjerter genfødes i det sorte Køkken, hvor indviede Heglianere beflittigede sig med ved dialektiske Kogekunster at undgaa en Analyse. De forvirrede kommunistiske Hoveder, som arbejder efter den beryglede Recept: Dolk, Revolver og Dynamit, synes om sig selv, at de er vidunderlig radikale, naar de dertil føjer direkte Aktion paa det økonomiske Omraade i dens forskellige Former: Strejke, Generalstrejke, Sabotage og Obstruktion.

Hertil er først og fremmest at bemærke, at disse sidste Kampmidler i Aartier er blevet bragt i Forslag af Anarkister og Syndikalister; men da de ikke er udgaaede som en Parole fra den autoriserede Central-Partiledelse, men fra afsides staaende Grupper eller enkelte Personer, saa har man udskreget disse Midler som Generalvanvid. Er allerede Ringeagtelsen for denne Omstændighed en Frejdighed fra Kommunisternes Side, saa er Bekæmpelsen af disse Banebrydere for de proletariske Kampmidler en Uforskammethed, som vilde gøre forhærdede Politikere og politiske Plagiatorer al Ære. Føjer man dertil den Paastand, som Kommunisterne i stadig bredere Maal udslynger, nemlig at de er Proletariatets eneste Redningsmænd, saa er den fuldkomne Type paa en Demagog færdig.

De forskelligste Skrifter af russisk og tysk Oprindelse om Bolschevismen og Kommunismen munder ud i en Forherligelse af Proletariatets Diktatur. Hvad er Proletariatets Diktatur? Den Definition af Proletariatets Diktatur, der er gunstigst for Kommunisterne, giver en Ikke-Kommunist, Professor Eltzbacher, i en Brochure om Bolschevismen. Efter hans Definition er Proletariatets Diktatur intet andet end et Diktatur udøvet af alle arbejdende Kræfter i Folket. I Betragtning af den Omstændighed, at hidindtil har de ikkearbejdende hersket over de arbejdende og udsuget dem, er Proletariatets Diktatur sammenholdt med Bourgeoisiets Diktatur et Fremskridt. Paa den anden Side mener dog Kommunisterne, at alle ikke-arbejdende skal tvinges til at udføre produktivt Arbejde. Saa gives der altsaa ikke mere nogen, der ikke arbejder. I Virkeligheden maatte et saadant Proletariatets Diktatur snart udvikle sig til en Klikes Herredømme over forførte og naive Proletarer. Den Anskuelsesundervisning, som Rusland og Ungarn ufrivilligt giver os, turde snart stadfæste den anarkistiske Paastand, at intet Diktatur, heller ikke Proletariatets, betyder Ophævelsen af Herredømme, men blot en Afløsning af Former for Herredømme. Thi naar de arbejdende hersker, da har Herredømmet dog kun en Betydning, naar der bliver hersket over andre; men naar disse andre ogsaa er arbejdende, da bliver Proletariatet igen behersket. Med et Herredømme over sig selv er og kan aldrig være en politisk Organisationsform.

Nødvendigheden af Proletariatets Diktatur for Socialismen — som de kommunistiske Publikationer stadig hævder — er ikke blot ikke til at indse, men direkte skadelig og en Hindring for en virkelig Befrielse. Der lader sig meget vel tænke en Vej, ad hvilken man naar til Socialismen uden Proletariatets Diktatur. Men denne Vej giver ganske vist ingen Plads for politiske Stræbere, Demagoger og geschäftige Folkevelgørere af tvivlsom Art, giver ingen Plads til dem, der „gør i Revolution“ og dem, der higer efter Magt.

Paa Kommunisternes Indvending, at til Bekæmpelsen af Statens politiske Magt maa Proletariatet ligeledes centralisere sig for at kunne bekæmpe den centraliserede Kapitalisme med Held, er at svare, at Staten kan bekæmpes lige saa virkningsfuldt ved Paralysering af Centralismen, uden at man derved løber den Fare ved Oprettelsen af en ny Central-Magt at konsolidere Tvangen og det dermed forbundne Slaveri.

August Melcher.

Er det kun en Drøm

Det er en Sommerdags Morgen. Solens Straaler strækker sig helt ind til Sengen. Jeg vaagner ved at min Værtinde kommer ind og siger: „Det er paa Tide at staa op.“ — —

„Paa Tide at staa op?“ — Jeg gnider mine Øjne, er jeg vaagen eller er det et Mareridt? — — — — Jeg ser ud af det aabenstaaende Vindue. Solen skinnèr, sender sine varme Straaler ud i Verdensrummet. — En let Vind leger med Gardinerne, alt tilsmiler og indbyder en til at nyde. — — — —

Nej, det maa være et Mareridt; det kan ikke have været en Drøm. — — — Jeg maa have Vished. Jeg klæder mig hastigt paa og styrter ud, uden at røre Kaffen, der er blevet sat ind. Kommen ned paa Gaden, ser jeg det gamle vante Syn. Arbejdere, Kvinder som Mænd i alle Aldre kommer strømmende ud fra Arbejderboligerne, alle tager de Vejen ned til Værkstederne og Fabrikerne. — Der kommer gamle Pedersen, kroget og rynket; man ser det er en, som har slidt tungt alle sine Dage. — Der kommer gamle Mor Jensen, som er over 70; hun har siden gamle Jensen ved et Ulykkestilfælde paa Fabriken afgik ved Døden, vasket Kontorerne paa den samme Fabrik. — — — Gamle Jensen har i alle de 50 Aar, han har arbejdet paa Fabriken, været en flink Mand, sagde Fabriksejeren. Og jeg vil ikke have at Jensens Enke skal lide Nød!!! — — —

Jeg følger Strømmen, ved Ankomsten til Fabriken hører jeg den Lyd, jeg altid har forbandet. — Det er Fabrikens Sirene, der kalder, truende forkynder den, at nu er Friheden slut.

Arbejderne, Kvinder som Mænd, gaar bort til deres bestemte Pladser. Maskinerne sættes i Gang.

Slavedriverne skælder dem ud, der kommer for sent. Arbejderne bøjer sig, og taaler alt og fordi er ingen Ting. — — — — Alt foregaar paa den gamle vante Maade. — — —

Det er ikke et Mareridt, det er den rene skære Virkelighed. — Jeg havde kun drømt at Proletariatet havde rejst sig til Kamp mod det kapitalistiske Samfund. — — Det var altsaa kun en Drøm, at Proletariatet ved sin Styrke og Solidaritet havde bevist at de kunde styrte det kapitalistiske Herredømme. — — — Det var kun en Drøm at Proletariatets Frigørelseskamp var endt. — —

Det kapitalistiske System var fremdeles ved Magten.

Den anarkistiske Samfundsordning var ikke indført. — — — — det var kun en Drøm!

Dragen.

Jeg ser —

at en af vore revolutionære Aviser paa $1\frac{1}{2}$ Spalte dybsindigt udreder Diktaturens Indhold, og slutter med at mene, at Arbejderne ikke skal bryde sig om at diskutere Diktatur, — er det ikke: „Vi alene — vide“?

at „Social-Demokraten“ nu ikke længere vover at skrive om Strejkerne. Tager man Parti for Strejkerne, saa støder man Regeringsbrødrene for Hovedet. Tager man Parti mod Strejkerne, saa svinder Abonnementsprotokollen ind til næsten ingen Ting. Det er ikke morsomt at blive gammel.

at de unge Socialdemokrater i et bombastisk Opraab rejser Arbejderne til Kamp imod Monarkismen, ved at forbyde de socialdemokratiske Repræsentanter at gaa til Hoffester;

at den arbejdsløse Mannerheim, trods Arbejdsløshed, har Raad til at rejse til Italien i Selskab med Datter og Sekretær. Det lønner sig at være forhenværende Overmorder;

at Københavns Politi har rendt Hælene af Støvlerne for at opsøge den russiske Kommunist Radek, — der sidder arresteret i Berlin! — medens den tyske Kaptajn, der var med til at myrde Karl Liebknecht, uden videre taales i Danmark, interwieves og berømmes i Borgerpressen — og faar Lov at forsvare sig i „Social-Demokraten“!!!

at Danmark er et demokratisk Land.

Don Pedro.

„Religionen har af Arbejdet gjort en Forbandelse; de Herskende gjorde det til et Aag; Menneskeheden skal deraf skabe sin Glæde, sin Stolthed. Da skal Arbejdet ikke længere være en Skam, en Kval; men et Udtryk for den menneskelige Glæde og den almene Lykke!“

Francisco Ferrer.

Taktiksporgsmaal.

Strejken.

Som revolutionære Socialister og Anarkister kæmper vi for i kortest mulig Tid at afskaffe det kapitalistiske Statssamfund, dets økonomiske Autokratisme og den deraf følgende aandelige Afhængighed. For hver Dag samler vi Erfaringer om, hvorledes dette System sløver al sand aandelig Spændstighed, binder al Intelligens, Videnskab, Kunst, Opfindelsesevne i sin store Molockkværn og maler Penge deraf. Man raaber op og skryder om Kulturvinding, men i Virkeligheden maales alt i, hvor mange Penge det er værd.

Vi samler Erfaringer om den økonomiske Nød, Elendighed og Afhængighed, som hele den producerende Arbejderklasse lever i, og vi siger til os selv: Nej, det kan ikke gaa saadan længere, vi maa opløse de Former hvorunder det nuværende Samfundssystem arbejder, vi maa finde Midler, der Dag for Dag bringer os nærmere Maalet.

Dette har været vort Udgangspunkt, naar vi kritiserede Socialdemokratiet og alle andre Retninger, som tror at kunne reformere de nærværende Tilstande. Det har ogsaa været vort Udgangspunkt da vi kritiserede og underkendte de Lønkampe („5 Øres Kampe"), som de gamle Fagforeninger eksperimenterede med.

Det har derfor virket pudsigt, naar „Social-Demokraten" Gang paa Gang har skrevet, at Syndikalisterne ikke vil andet end Strejke — Syndikalisterne, der har vendt sig *mod* Strejken og sagt, at det er en Parodi for en kæmpende Arbejderklasse.

Ved dette Spørgsmaal maa vi dvæle et Øjeblik og undersøge hvorledes det forholder sig hermed.

Er da Strejken meningsløs? Ja, dersom man med Strejke ikke har anden Hensigt end at hæve Lønnen nogle Ører i Timen, og naar man har vundet dette, saa binde sig gennem Aftaler for at arbejde for Kapitalisterne for denne Løn 3 5 Aar frem i Tiden. I saa Tilfælde er det hele en barok Komedie, naar Snedkerne faar 10 Øre mere i Timen, hvilken Forhøjelse spises op ved at Slagterne, Bryggeriarbejderne, Bygningsarbejderne o. s. v. faar 12 Øre i Morgen, saa at Vavepriserne stiger; og hvis man, naar de tre Aar er forbi vil gøre en Beregning, vil man finde at Lønnen i Realiteten er meget lavere, mindre værd, end før man begyndte Lønaktionen. Det kan enhver Arbejder se nu, hvor Lønstigningerne har saa kort Tid at virke i.

For os maa Strejken indeholde noget andet. Den maa have andre Muligheder i sig, som ikke oppebæres i den gamle Form, den maa virke positivt opløsende paa Kapitalismen, nedbrydende, nedrivende paa dens Magt over Arbejdet og Menneskene.

Set ud fra dette Synspunkt, kan man godt kalde de mange ulovlige Strejker i den sidste Tid for syndikalistiske. Vi skal dog ikke lade os bedrage af Skinnet. Lad os nøgtern og koldt betragte Fakta.

De Kampe, som Arbejderne maa føre, skal gøre den kapitalistiske Udsugning usikker. Vi staar paa dette Standpunkt, at vi ikke kan betragte Kapitalisterne som en Part man kan slutte godkendte Overenskomster med. De tvinger os, ved i modsat Fald at gøre os brødløse, til at arbejde for dem. Men da vi ikke kan godkende denne Tvang, kan vi ikke heller godkende de Overenskomster, som vi tvinges til at gaa ind paa.

Fra dette moralske uangribelige Udgangspunkt maa vi se vor Stilling. Og dette bevidste Standpunkt, maa: Arbejdernes Kamp medføre mere reelle Former i den daglige Kamp mod Kapitalismen.

Den indebærer ikke blot den „ulovlige Strejke", — thi denne behøver ikke at være revolutionær i sit Udspring, og Kampen maa føre os derhen at vi afskaffer de kapitalistiske Regler for naar Arbejderne skal strejke! — —; men det maa medføre en effektivere Anvendelse af Strejken. Meningen med den ulovlige Strejke er, at den skal træffe Kapitalisterne paa det mest ømtaaleligste Tidspunkt. Det er Arbejdernes Styrke.

Men hvis dette Tidspunkt nu viser sig at være uheldigt? Hvad saa? Meningen er ikke at Arbejderne skal sulte sig ihjel. Det ligger ganske lige til, at naar Arbejderne opdager deres Misgreb, saa gaar de i Arbejde igen og afventer det senere kommende belejlige Tidspunkt, eller driver Obstruktion indenfor Virksomheden for at gennemføre de stillede Ønsker.

Den permanente Usikkerhed, som Arbejderne hergennem udsætter Kapitalismen for, vil virke nyttigt for at gøre Socialismens Samfundsideal aktuelt.

Under stadig Betonen af, at det [illegible] Produktionen [illegible] tillivs, [illegible] Produktionsmidlerne [illegible] hvor[illegible] for skulde vi skal [illegible] de [illegible] efter vor Mening dem, der producerer og ikke Oversnyltere, der har arvet eller snydt sig til dem — skal Arbejderne føre denne Kamp gennem den vekslende og intensivt virkningsfulde Taktik og Bedsteborgerne vil snart forstaa, at et Statssystem, bygget paa et mindretals Magt og Udsugning af det store Flertal, er en højst uhyggelig og ubekvem Indretning for Samkvem mellem Menneskene. Hele den mellemliggende Borgerklasse, som i Virkeligheden bliver ramt haardt af denne Usikkerhedstilstand, skal ruskes ud af sin Sløvhed og tvinges til at tage Stilling for eller imod Arbejderklassens Kamp for et nyt økonomisk Samfundssystem.

Den nærmeste Tid kræver Handling af Arbejderklassen; men ikke planløs Handling. Derfor bør Arbejderne, inden de gaar ud i Strejke, passe paa ikke at skade sig selv og deres Ønsker, ved at gaa ud i en lang dem selv ruinerende Kamp. (Vi taler her ikke om Kamp, der gælder principielle Krav: Kortere Arbejdstid. Medbestemmelsesret paa Arbejdspladsen o. s. v.). Smidighed, Tilpasningsevne bør være det, der kendetegner enhver Kamp.

Ungsocialist.

Kammerater —

Kammerater, der suser et tog
Over Jorden saa langt somden naar,
Og det tordner i hundrede sprog:
Den er vor, denne jord, den er vor!
Den er hans, den er din, den er min,
Lad os dele dens kaar uden nag,
Hvis der ikke paa handlingens dag
Skal staa skræk af dens kamprøde skin.

Ja og lyt — hør der hvæser en ild
Under jorden saa langt som den naar—
Det er viljen som ikke slap til
Og nu brænder i længsler og saar.
Det er hadet, det flammende had
Til en tid, da hver evne vi har
Bli'r i ørknen et raab uden svar,
Og hver livsdrøm et udsunget kvad.

Nils Collet Vogt.

„Det er gennem uigendrivelige Beviser klarlagt og Tusinde Gange op[illegible]gne, at Mændene har lavet Lovene i Gunst for sig og [illegible] for det [illegible]nde Køn; ligeledes hvordan Lovstif[illegible] en rig og privilegeret altid [illegible] Lovene mod de Fattige og Arveløse og saa skal det altid være. [illegible] er altid et Misbrug af Magten. Men hvad Kvinderne angaar, saa har [illegible] været værre Lænker end Lovene: [illegible] og frem for alt Kvindernes egne [illegible] der paa samme [illegible] er [illegible] Skyld [illegible] hendes eget Slaveri."

Francisco Ferrer.

Hvorfor jeg er Ungsocialist.

Af *Jacob Clarens.*

I.

Jeg kalder mig Ungsocial[illegible] lægger maaske en egen Be[illegible] i Navnet. Har *du* din egen [illegible] telse af Ungsocialismen, kan [illegible] vel ikke skade dig at høre min [illegible]

Ungsocialismen er for mig [illegible] Bevægelse, der skal fo ny So[illegible] men, forynge den i den Fors[illegible] at den føres frem til det Maal [illegible] Ungdommen bedst kan øjne [illegible] med de Midler, som kun Ungdom[illegible] men kan bruge. Jeg ser i Ung[illegible] cialismen en Bestræbelse for at [illegible] den universielle Frihedskamp [illegible] den økonomiske saavel som [illegible] moralske og intellektuelle — [illegible] fra de professionelle Politik[illegible] Markedsplads, et Forsøg paa [illegible] bringe den enkelte til Forstaa[illegible] af, at det nye, der skal komme [illegible] gynder i os selv og maa bliv[illegible] vende i os selv, før det kan faa [illegible] tryk i Sammenslutning og [illegible] arbejde. Har vi først overlad[illegible] Kamp til Repræsentanter, O[illegible] nisationer og Institutioner [illegible] samme Maade som Lægmand [illegible] lader Omsorgen for sin „S[illegible] Frelse" til „Sjælehyrden", saa [illegible] Kampen i Færd med at miste [illegible] Betydning.

Ungsocialismen er for mig de[illegible] sociale Bevægelse, der mere e[illegible] nogen anden søger at gøre Soc[illegible] ismens Idéer til Ejendom for [illegible] enkelte:

fordi den afviser al Autor[illegible] nedbryder alle Overleverin[illegible] mystiske Magt og derigennem [illegible] pellerer til *den enkeltes* Do[illegible] kraft;

fordi den kalder paa *den enk*[illegible] Idealitet ved at modvirke al S[illegible] ben efter Herredømme over a[illegible]

fordi den opelsker Viljen [illegible] Offerviljen hos *den enkelte* v[illegible] alt Samarbejde at bygge paa [illegible] villighedens Princip.

Netop fordi dens Maal er [illegible] enkeltes Frihed og fulde Udv[illegible] ling, er den ogsaa det fuldkom[illegible] Fællesskabs Banebryder.

For mange synes Begre[illegible] Frihed og Fællesskab at være [illegible] metralt modsatte, og dog er [illegible] heden, at Frihed kun naas [illegible] Fællesskab ligesom dette kun [illegible] [illegible], hvor det bygges paa [illegible] hed [illegible] Frivillighed.

Ungsocialismen er hverken P[illegible] mentspolitik eller Fagforenings[illegible] litik, men et Forsøg paa at [illegible] holde Maalet for dem, der [illegible] den hede Kamp kun ser Dag[illegible] Vejen, og en Bestræbelse [illegible]

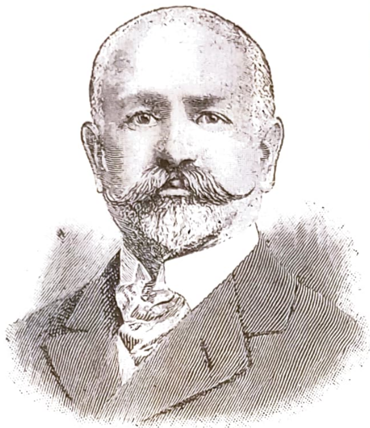
Francisco Ferrer.

Ti Aar er gaaet siden *Francisco Ferrer*, Forkæmperen for *„Den moderne Skole“*, myrdedes af de spanske Myndigheder. Det var især Præsterne, der gjorde alt for at faa ham afvejen, og som rasede mod den Oplysning, som han gennem den moderne Skole spredte.

Ferrer selv ønskede, at hans Venner talte saa lidt om ham som muligt, thi, som han siger: Man skaber Guder hvis man sætter Mennesker alt for højt, hvilket for Menneskehedens Fremtid altid er en stor Ulykke. Kun Gerningerne, fra hvem de end maa udgaa, maa undersøges, forherliges eller fordømmes. Man priser dem i Haab om at de maa efterfølges, hvis de synes at være til Gavn for alles fælles Vel, man kritiserer dem, fordi at de ikke maa efterfølges, hvis man mener de skader det fælles Vel.

Ferrer var Idealist, en virkelig Idealist, der hellere gik i Døden for sit Ideal end at give Afkald paa det.

Hvor ædel og god — kun tænkende paa Menneskehedens Udvikling — maa ikke et saadant Menneske være. Uden ham og uden alle disse for virkelig Kultur og Fremskridt, alt ofrende Mennesker; hvor vilde vi ikke være fattige uden deres rige Aand. Det er saadanne Mænd og Kvinder vi behøver og som er nødvendige for at vi ikke skal fortabe os i Smaalighed og Egennytte. Det var saa-

Francisco Ferrer
(10. Januar 1859 — 13. Oktober 1909)

danne Mænd og Kvinder, Ferrer gennem den moderne Skole ønskede at opdrage; Mænd og Kvinder, sunde paa Krop og i Sjæl, og som vovede at sætte sig selv som Indsats da det gjaldt Sandhed og Frihed.

Den 13. Oktober 1919 blev Francisco Ferrer myrdet; men hans Gerninger lever, dem kan Alverdens Præsteskab eller Vaabenmagt ikke slaa ned.

„Den moderne Skole“ vil spire og slaa Rødder — trods alt.

Eva Manus.

---

vække dem, der hverken har set nogel Maal eller nogen Vej. Ikke saaledes at forstaa, at Ungsocialismen er hævet over Dagens Strid. Tværtimod. Dens Opgave er at kaste den fri Kommunismes Idé som en Brand ind i Døgnet. Naar Arbejderbevægelsen er ved at blive hængende i taktisk Tovtrækkeri, naar det organisationstekniske Maskineri er i Færd med at tage Magten fra Menneskene, da er det Ungsocialismens Opgave med skabende Fantasi at bringe Uro i den stagnerede Bevægelse, at forny Bevidstheden om det store Maal, at gøre Socialismen lyslevende for dem, der var ved at glemme dens Indhold.

Dette er Teori, synes du. Men lad os tage et Eksempel. Da nogle faa Ungsocialister modigt optog den direkte Kamp mod Militarismen var det store Flertal af Arbejderne forlængst afvænnet med at tænke sig en Verden udenfor den kinesiske Mur af Lovlighed, som politiske Stræbere og sløve Organisationsledere havde været Mestre for at bygge. Men denne stejle, hensynsløse, maalbevidste Optræden af nogle faa Ungsocialister bragte store Dele af Arbejderklassen til at studse og til bedre at forstaa, da tilsvarende Metoder bragtes i Forslag i selve den faglige Kamp.

Og saaledes vil Ungsocialismen til enhver Tid, hvis den blot er levende og forstaar sin Opgave, kunne vække, skabe Uro og forny.

Ungsocialismen tager sit Udgangspunkt i den revolutionære Arbejderbevægelse; men den indskrænker ikke sit Virke til den økonomiske Klassekamp. Den vender sig mod al Undertrykkelse, idet den erkender, at den økonomiske Frigørelse af Underklassen er umulig — og hvis den var mulig, var den værdiløs — saalænge den ikke gaar Haand i Haand med en moralsk og intellektuel Frigørelse.

Kampen mod Staten, den centraliserede Voldsmagt med dens Lovmageri efter Kapitalens Recept, dens Domstole, Politi, Fængsler og Afretningsanstalter **(almindelig kaldet Skoler); Kampen mod Militarismen** ikke blot dens Udskejelser, men dens inderste Væsen, som betyder Menneskets Fornedrelse til et viljeløst, urefiekterende Individ; Kampen mod Kirken som med sine Besværgelsesformularer og dumme Ceremonier er alt Ægtheds og Friheds argeste Fjende; Kampen mod Religionen som til enhver Tid har formaaet at vende de angstfulde Menneskesind fra den mere nærliggende Uretfærdighed og Elendighed mod de Religioner, der kun er tilgængelige for Spekulationer og Hallucinationer; Kampen mod den barbariske Form for Ægteskabet, som, bygget paa Ejendomsretten over andre Mennesker, udmarver den underlegne og forraaer den herskende. Og først og sidst Kampen mod Kapitalismens Forrykthed og Arbejdstvangens Forbandelse.

Hvorfor al den Kamp? — siger du maaske. Jeg indrømmer dig dit Spørgsmaals Berettigelse. Du er maaske ligesom jeg opvokset mellem Mennesker, hvis evige Omkvæd var, at „Verden bliver nu ikke stort anderledes end den er.“ Jeg tror den gør det. Den Dag du vier dit Liv til et Ideal og dets Virkeliggørelse, da skifter Verden Udseende, og hver Gang du vinder en Sejr i din Kamp, er det et Stykke af Verden, der forandres; en Ven vindes for den revolutionære Antimilitarismes Sag, en Arbejdskammerat erkender det taabelige i Oprettelsen af Klasser indenfor Arbejdernes store Hær, eller en Kvinde gør op med sin „Barnetro“ o. s. v. Hver Gang erkender du, at Verden, din Verden, kan forandres. Hvorfor saa ikke have Tillid til, at Friheden venter paa os, og at vi engang finder den.

I dette Haab er jeg Ungsocialist

Velkomstfesten.

Søndag d. 21. September afholdt Ungsocialistisk Forbunds Nørrebro Afd. Velkomstfest for *Charles Rasmussen.*

Det var en af de rigtige ungsocialistiske Aftener med Læsestuen stoppende fuld af Mennesker. Alle kappedes om at vise vor Kammerat deres Glæde over at han nu var losladt og atter befandt sig inden for vor Kreds. H. P. Willumsen bød Charles Rasmussen velkommen ud til Friheden, og i god Stemning fortsattes det kammeratlige Samvær til langt ud paa Natten. Blandt de mange Hilsner, Charles Rasmussen modtog, var ogsaa et Telegram fra den nystiftede energiske Aarhus Afd.

Charles Rasmussen har ikke forandret sig i de 2 Maaneder, han er stadig i Besiddelse af Kamplyst og Iver for den ungsocialistiske Sag.

Referent

Ungsocialistisk Forbund

afholdt den 27. September paa „Ny Ravnsborg“ en vellykket Efteraarsfest. Interessen for den ungsocialistiske Bevægelse (eller var det Programmet for Aftenunderholdningen) havde samlet stuvende fuldt Hus. De smaa Sangspil, der opførtes af Ungsocialisternes eget Selskab, hørte til den lettere Genre, men Navne som Erik Bøgh og H. C. Andersen borger for, at det var noget af det bedste af den Art. Tilhørerne gav sit Bifald tilkende gennem et livligt Bifald.

Efter Underholdningen blev der danset med Liv og Lyst til Kl. 1.

Det er at haabe, at Festen ikke alene har Betydning økonomisk; men at vi ogsaa gennem Festen vil kunne regne med ny og god Tilgang til vore Møder, hvor der ikke er Dans paa Programmet.

Den sidste -!

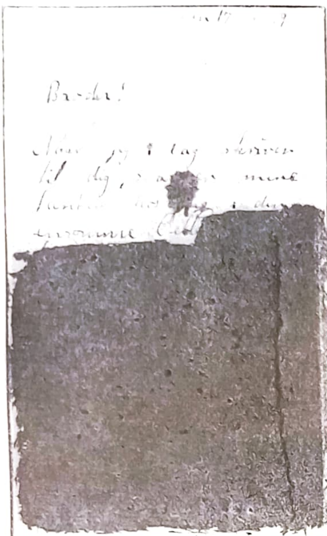

Niels Iversen.

Det er nu endelig lykkedes Politiet at faa fat i den sidste af de 4 Ungsocialister, der uddelte *„Den røde Krig“* ved Kasernerne. Niels Iversen er blevet anholdt i Helsingør og derfra ført til Vestre Fængsel. Vor livsglade Kammerat modtog Politiets Haandlangere med følgende Ord: „Naa, er I der, — det har I sgu været længe om!“

Niels Iversen, der i de forskellige revolutionære Blade skrev under Mærket Buris, har inden han gik i Fængsel, leveret et 'et slaa-

ende Bevis paa sit ukuelige Humør, idet han har sendt vor nylig løsladte Kammerat Charles Rasmussen et Brev, som vi gengiver isle Side af her. Ganske vist har

Politiet tilladt sig at svine det lidt til; men det har sikkert været vor Kammerat en Glæde at modtage det. Vi gengiver Slutningen:

Ja, Broder! Jeg vil slutte her. Hils H . . ., hvis hun faar Lov til at besøge dig. Jeg kan hilse dig fra Fætter Viggo, samt Tante og Onkel E . . . .

En venlig Hilsen

din Broder Buris.

Op med Humøret, du kommer jo snart ud igen.

Naar man betænker, at Brevskriveren er Niels Iversen, som Politiet har været paa Tæerne efter i flere Maaneder, trækker man uvilkaarligt paa Smilebaandet.

Niels Iversen vil vende lige saa glad og livslysten tilbage — der skal mere til at stække Ungsocialister. *m.*

Fra Centralkomiteen.

I Konkurrencen om et Hoved til „Den røde Krig" sejrede E. Rosschou. Der var ialt indsendt 11 Tegninger og det var en Fornøjelse at se de veludførte Udkast. Der var Ørne med brudte Lænker, Jacobinerhuer, lysende Fakler, opgaaende Sole, Ungsocialister bag gitrede Vinduer og højt svungne Faner med Indskriften *„Den røde Krig"*. Centralkomitéen retter en Tak til alle 11 Tegnere; det har været os en Fornøjelse at gennemgaa de nydeligt udførte Udkast. — Vi har kun een Sorg, nemlig den, at vi ikke kan antage alle 11. En enkelt af de tiloversblevne Tegninger vil dog blive benyttet som Hoved paa „Den røde Krig"s Forretningspapir.

Jens Rosendahl bedes opgive sin Adresse til *Nørrebro Afdelings Kasserer.*

Vi mangler endnu Forhandlere i *Vejle og Fredericia.*

Hvad siger *Aarhus Afdelingen?*

Kammerater, der er interesserede i, at der stiftes en ungsocialistisk Afdeling i Køge bedes henvende sig til F. J. Jonsen, Kirkestræde 25, Køge.

Kassererne i de forskellige Afdelinger anmodes om ikke at lade for lang Tid hengaa inden de sender Penge for Mærker og Bøger.

Det vilde glæde C. K. at høre Nyt fra Odense Afdelingen. Vel at mærke *„godt Nyt"!!!*

Tak!

Fra Murarbejdsmændenes Fagforening har vi haft den Glæde at modtage *250 Kr.* som Tilskud til vor Agitation. Tak! I brave Murarbejdsmænd!

Et sørgeligt Møde.

Den sidste Søndag i August rejste to af C. K. Medlemmer til Helsingør for at deltage i et indvarslet Møde. Helsingør Afdelingen tæller for Tiden 39 Medlemmer og stor var derfor Forbavselsen over, at der foruden Formanden kun var mødt et ganske ringe Antal Medlemmer. Vejret var ganske vist særdeles smukt; men det burde dog ikke forhindre Helsingørs Ungsocialister i at ofre et Par Timer paa deres Forenings Anliggender. Vi opfordrer Kammeraterne i Hamlets By til at tage ganske anderledes kraftigt fat. Alle har Pligt til at deltage i Foreningens Anliggender. Er I utilfredse med Forholdene, maa I vel være stærke nok til at skaffe andre og bedre Forhold tilveje. Vi nærer det bestemte Haab i en meget nær Fremtid at høre *godt Nyt* fra Helsingør. *Frem for Ungsocialismen.*

Gnister.

„Social-Demokraten" har bragt et Socialiseringsforslag — det første i Europa — vræler Avisen. At det er Løgn, kan enhver se, som læste „Social-Demokraten"s Kommentarer Dagen efter. Der meddeler „Social-Demokraten", at saavel Norge som Tyskland har fremført Socialiseringsforslag — altsaa det samme som i Danmark. Til Socialiseringsplanen skal vi maaske — dersom Tid og Plads tillader det — komme tilbage til i næste Nr.

Valgbluff skal jo ogsaa belyses!!

Tilbage fra Revolutionslandet. Vor svenske Kammerat *Anton Nilsson*, bekendt fra Amaltheahistorien i Malmø, har i det sidste Aar været i Rusland som Flyver i den røde Armé. Han er nu vendt tilbage til sit reaktionære Land igen. Vi kan underrette det danske Politi om, at Nilsson i 1½ Dag har opholdt sig her i København, paa Gennemrejse Tænk, hvilken pæn lille Affære Politiet er gaaet glip af.

Søg Klarhed i de sociale Spørgsmaal, kan man sætte som Motto for den Foredragsrække som Nørrebro Afdelingen (København) har paebegyndt. Gennem hele September har der været afholdt et Foredrag hver Uge paa *Afholdshjemmet, Griffenfeldtsgade 7, 1. Sal*, og Afdelingen har kunnet glæde sig ved godt Besøg til de gode Foredrag og interessante Diskussioner. Som det vil ses andet Steds i Bladet fortsættes Foredragsrækken gennem Oktober Maaned paa samme Sted. Den behandler alle aktuelle Emner og vi haaber, at Møderne vil blive Genstand for en stigende Interesse.

Studiearbejdet. Kammeraterne i København gøres opmærksomme paa, at de planlagte Studie- og Diskussionshold ikke kan paabegyndes før i November Maaned. Listen for Tegning af Deltagere vil blive fremlagt paa Læsestuen. Vesselsgade 7. St. Studieplanen vil blive offentliggjort i November Nr. af *„Den røde Krig"*.

Politisk Komediespil. Der er snart Valg. Man maler Fanden paa Væggen og raaber op: Tænk om J. C Christensen fik raade!!! Man skeler til de kæmpende Arbejdere, kan man ikke narre dem og faa dem til at glemme deres irriterende Kamp ved at faa dem til at stirre i Skræk paa J. C. C.? Men Arbejderne begynder at forstaa Dobbeltspillet og har kun en ligegyldig Skuldertrækning tilovers.

Fra Malmøs Centraljængsel frigives vor Kammerat *Albert Jensen* den 16. Oktober, efter at han har siddet indespærret i 3 Maaneder. Velkommen ud til Friheden og Arbejdet!

Ved Ungsocialistisk Forbunds Efteraarsfest.

den 27. September paa „Ny Ravnsborg" faldt følgende Nr. med Gevinst:

27 (4), 49 (8), 504 (2), 515 (10), 805 (3), 866 (6), 1059 (12), 1128 (11), 1708 (7), 1760 (9), 1802 (5), 1897 (1).

Gevinsterne afhentes paa „Den røde Krig"s Ekspedition, Læsestuen, Vesselsgade 7, mellem 8—9 Aften, inden den 15. Oktober.

Rejsebrev fra Bornholm.

Af I. I. Ipsen.

Øen uden Fattige.

Efter Indbydelse af Fag... tionen paa Bornholm ho... Foredrag i Rønne den 6. ... September, første Dag om ... demokratiet før og nu, anden ... om Kooperative Foretage... Byens Social-Demokrat havde ... varet Arbejderne imod Møde... hvad der altsaa viser at den er ... res Barnepige, som fortæller d... hvor de maa gaa og ikke gaa. ... ligevel var der udmærket besø... den af alle Bornholmere ke... Murarbejdsmand *P. Kofoed* ... klærede, at Møderne, som slu... med Diskussion, havde ... godt. Og mere har jeg ikke at ... tælle om dem.

— Naar man kommer sej... til Rønne, ser man en lille k... omkring et Par høje Kirketa... det ene er Statens, det andet ... rer Metodisterne. Med Skib... København var den Dag et ... fra Frelsens Hær, som ogsaa ... Part i Øen. Vi finder jo e... over hele Landet de tolv asia... Jøders gamle Religion. Det e... Resten mærkeligt, at Europæ... af hvis oprindelige Religioner ... kun er faa Spor tilbage, saaled... Stednavne (Odense, d. v. s. O... Ve, Odins Helligdom, osv.), ... har haft Religionsstiftere, ... har laant alle den Art Forestill... ger fra Orienten. At det er ble... Jøderne og ikke f. Eks. Inderne ... ler Araberne, som har forsynet ... har naturligvis sin historiske F... klaring. Da Frelsens Hær t... mer forbi de to Kirker til sit ...

Tempel, trøster jeg mig med *Heines* Ord: Alles was ist, ist vernünftig! Man fristes jo undertiden til at sige: nej idiotisk. Men der maa vel være Mening i Tilværelsen. Halleluja!

P. Kofoed viste mig rundt paa et af Rønnes store Kaolin Værker og i et Stenbrud. Da vi stod og saa ned i et mægtigt Hul i Jorden, hvor Mennesker slider som Myrer 9 Timer daglig, sagde han: Bornholmere elsker dette sunde Arbejde, som gør os stærke — var blot ikke den forbandede Kapitalisme! — Ja, kære Kofoed, men det hænger sammen med Kapitalismen som med Religionen; den er noget importeret, noget fremmed, som vi egentlig slet ingen Brug har for. Men Jøderne kan bruge den, ogsaa de kristne Jøder, og dem er der mange af. Redaktør *Hauge* fra Rønnes Social-Demokrat er i Alliance med alle Bornholms Kapitalister og Kirker, hvorfor de da ogsaa har gjort ham til Folketingsmand. Han sidder den meste Tid af Aaret og regerer Øen inde fra København sammen med Folk som Grosserer *Heilbuth*, Bankdirektør *Glückstadt* og Fabrikant *Ballin*. Imedens regerer hans Familie, Haugeianerne, Arbejderbladet i Rønne; det er nu *deres* Religion, og her er jo Religionsfrihed. Det er kun beklageligt at Arbejderne ikke benytter sig af dette og siger: jamen det er ikke *vores* Religion!

Hvad jeg mest lagde Mærke til paa Bornholm var, at der er *ingen* Fattige derovre. Jeg har gjort den samme Erfaring andre Steder. I Sømandsbyen Sønderho paa Fanø har de et Fattighus, hvor der ingen har boet i de sidste 40 Aar. Da jeg var i Lohals paa Langeland, havde nogle enfoldige Turister lavet en Indsamling til Fordel for fattige Fiskere; de kom højtideligt spaserende for at overrække Gaven nede ved Havnen, men fik det Svar: Her er ingen fattige Fiskere; og var her nogen, skulde vi nok selv sørge for dem! — Ligedan er det paa Bornholm; hvor der er Kirker og Kapitalister plejede der en Gang altid at være Fattige; men her er ingen. Arbejderen har ofte sit eget Hus med lidt Jord til; Fiskerne i Rønne er ligesom dem i Lohals flere om Baaden, og hjælper hinanden; de smaa Handlende er ikke ruinerede af Brugsforeninger og Stormagasiner.

Men er der ingen Fattige, saa er der til Gengæld *fuldt op af Proletarer*. En Arbejder, som ikke længer er fattig, vedbliver i Reglen at være Lønarbejder, Daglejer, Værktøj for Pengemænd, og en saadan Arbejder bliver ved at være Proletar. Hans Arbejde er indholdsløst, han har ikke noget Maal med det ud over lige at skaffe Føden til sig og sine. Men det sociale Spørgsmaal er sandelig ikke blot det Spørgsmaal om Mad, som Socialdemokraterne har lagt næsten hele Vægten paa. Den Side af Sagen kan Kapitalismen klare, viser det sig jo. Fattigdommen er taget af overalt i Landet, mange Steder er den helt forsvundet. Samtidig er her ganske vist bleven dyrt at leve; men ingen ligefrem sulter. Derimod er der en Del Mennesker, som mangler Tag over Hovedet; ogsaa dem sørger man imidlertid for at frelse over paa den Side, hvor der altid er Trøst med en Barak og et Bibelsprog. Men et bliver uforandret over hele Linjen; *Peter Kofoed* udtrykte det saaledes: Der nede sled min Far sig ihjel! — Saa fortalte han, hvor rent utroligt den Mand havde arbejdet — for andre, for tyske og danske Aktionærer som sad langt borte og passede paa at ingen af „deres Arbejdere" blev fattige. En fattig Mand duer nemlig ikke til at skaffe Aktionærerne Udbytte: de skal have sunde, stærke Folk, som kan slide sig ihjel for dem — men langsomt. Derfor er der allevegne sørget for, at Proletaren bliver ved at være Proletar, og det sker paa den udmærkede Maade, at man holder ham udenfor den ganske forældede Institution som hedder Fattighuset. Kom han derind, kunde han desuden ikke længer bruges til Vælger, og Parolen er stadig denne: Vælger under Staten og Lønarbejder under Kapitalen.

Der er smukt paa Bornholm, og Bornholmerne elsker deres Ø. Men den tilhører dem ikke, saalidt som de selv regerer den. For nogle Aar siden, før Krigen, var tyske Kapitalister i Færd med helt at erobre den; de tog baade de smukkeste og de værdifuldeste Steder. Hele Grunden, Granitlag i den nordlige Del og Kalklag i den sydlige, er Guld værd. Saadan vurderer man jo Jorden; man siger ikke: her gror Lykke, men: her gror Penge. Det hedder ikke engang: her gror Korn, men: Jorden koster saa og saa meget pr. Kvadratmeter. Med Bornholms Skønhed er det da saadan, at den ogsaa er sat paa Aktier, og mest Fornøjelse af den har, næst Aktionærerne, de tilrejsende Turister, i hvem der naturligvis spekuleres som i Religion og alt andet. En ganske lille By, Sandvig, har op imod en halv Snes store Badehoteller med enorme Priser. Kapitalen skal jo forrentes ogsaa naar den sættes i Naturskønheder. Bornholmerne har som bekendt Ry for en hellemodig historisk Rejsning mod deres Undertrykkere; men det var den Gang. Nu kommer Undertrykkerne listende ind i Hælene paa de mange Frelsens Hære og sætter sig fast med nogle Haandfulde 500 Krone-Sedler. De nye Ejere glider lydløst hen over Øen i Luksusbiler; saa standser de og lytter, der høres klingre Hammerslag dybt nede fra en Grube eller højt oppe fra en Klippevæg — det er Mændene som skaffer Benzinen og Renterne til Ejerne for 92 Øre i Timen og en pæn Begravelse med Tale af Præsten, somme Tider ogsaa af Folketingsmanden, naar de er slidt op og skal i Brokkassen. Jo, Bornholm er en smuk Ø.

En Ejendommelighed ved den er, at der saa godt som ikke findes Landsbyer. Gaarde og Huse ligger spredte; de er velholdte og pyntelige at se paa. Høsten gaar langsomt og trægt; der er nemlig Prioriteter i Ejendommene, Arbejdet er Lønarbejde, og der høstes ikke et Straa for at skaffe Menneskene Brød, men for at tjene Pen-

3

To Generationer.

Social Skitse i en Akt af Emil Manus.

Bolette: — Jeg kan vist aldrig lære at forstaa hvad det er han vil og hvorhen han styrer — — — og dette med hans Far. Kommer han til Klarhed over at han er Ungsocialist, saa taaler han ham ikke.

Werner: — Mig har han dog taalt?

Bolette: — Ja, men han er jo heller ikke Deres Far, han har jo aldrig været vant til at fordre Lydighed af Dem. De har jo ogsaa altid været saa stille; han har kun set Deres Aviser og aldrig vist at De var Ungsocialist. Han har altid synes De var saa rar.

Werner: — Ja, det er som De siger: Faderretten gaar maaske frem for alt andet; det at faa Ret og at have Ret til at befale over en Søn. Det maa da være underligt paa en Gang at se sig tilsidesat — trodset — — den Faktor, har jeg i Grunden aldrig regnet med. — — Man burde maaske ogsaa sige: — Stakkels Fædre!

(Det ringer).

Bolette: — Det er vist John, der kommer tilbage, og Maden er bleven kold medens vi har talt sammen. (Gaar og kommer ind igen fulgt af Overbetjent Kronblad, der er civilklædt).

Bolette: — Der er en Herre, der ønsker at tale med Dem, Hr. Werner.

Kronblad: — Er det Henri Werner?

Werner: — Ja, var der noget særligt?

Kronblad: — Jeg kommer fra Politiet, vi har noget at tale med Dem om.

Werner: — Med mig? det maa vist være en Misforstaaelse.

Kronblad: — Naa —, det er jo ikke altid som man ønsker, — — og naar saa Navnet passer. — Er De ikke født i Helsingør?

Werner: — Inden jeg svarer Dem, vilde jeg gerne være klar over, om De har Ret til at spørge.

Kronblad: — Værsaagod, her er mit Skilt. Og her har jeg Stikbrevet. Passer hva'? 25 Aar, født i Helsingør. Vi to kommer nok til at gøre et intimere Bekendtskab.

Werner: — Hvis det er Siversen, der har forraadt mig, saa er det skammeligt. — —

Kronblad: — Anmeldt, mener De —; nej, det kommer han vist selv til at møde for i Retten. Hvis han havde været saa forsigtig at gøre sin Pligt at anmelde sine Logerende, havde han været en 10—25 Kr. rigere. Nej, han har tværtimod hjulpet til at skjule Dem og foraarsaget os en ordentlig Overhaling fra Politiet i Helsingør.

Werner: — Jeg forstaar ikke, hvorledes man kan vide min Adresse i Helsingør. — — Nej, jeg tror ikke paa Historien.

Kronblad: — Nej, naturligvis; men løbe fra Deres Pligter, det kan De. Det er ellers en ganske let Maade vi har anvendt; De skulde ikke skrive Afsenderadresse paa Brevene til Deres Moder.

Werner: — Se, se, — er det paa den Maade Politiet respekterer et Privatbrevs Ukrænkelighed. De har maaske ogsaa aabnet Brevene?

Kronblad: — Naar det gælder mistænkelige Breve eller Forsendelser, har Postvæsenet Ret til at aabne dem. (Spydig) Var der ellers mere De vilde have Besked paa — eller er De klar til at følge med?

Werner: — Følge med nu? — men er det nødvendigt, at jeg ligger i Arresten i Nat? Kunde jeg ikke blive her og saa melde mig i Morgen? Jeg tænker ikke paa at undløbe.

Bolette: — Aa, Herre Jesus! Hvorledes skal det her ende. Naar Siversen kommer hjem og faar at vide at Politiet har været her og at han skal betale Mulkt — — bliver han ude af sig selv —

Kronblad: — Ja, der ser De, alene for Husfredens Skyld, er det bedst, at De følger med med det samme. I Arresten er der Fred og Ro; men bliver De, saa faar De en mindre behagelig Nat; dersom jeg kender Siversen ret.

Werner: — Naa ja, saa bliver det vel bedst at jeg følger med.

Kronblad (haanligt): Ja, hvis De vil det. Jeg tror ogsaa det er bedst.

Werner: — Hvis De tror De dermed har faaet mig til at blive Soldat, saa tager De fejl! Jeg vil aldrig, hører De, aldrig, tage Krigskludene paa! — —

Kronblad: — Se se, er De af den Slags?

Werner: — Jeg foragter Militarismen saa dybt, som ingen før har gjort. Jeg er Militærnægter; og i Stedet for at De tror, at De har gjort Autoriteterne en Tjeneste, saa har De gjort dem en Bjørnetjeneste; thi i Morgen vil min Optræden have vakt Diskussion og

ge paa deres Trang til Brød — hvordan skulde Arbejdet da blive anderledes ude paa Marken end i Gruberne, som bearbejdes for ...tionærerne, og i Fiskebaadene, hvis Fangst gaar til de store Opkøbere. Men fattige er de bornholmske Landarbejdere langt fra. I min Ungdom var det saadan, at Husmanden ved Solopgang kom tungt slæbende med Le eller Plei fra en forfalden Hytte eller en Fattiggaard for at slide for Bonden og Herremanden i 12—14 Timer. Nu cykler han let hen ad Vejen, Hjemmet er pudset op, Fattiggaarden nedlagt, Lønnen hævet og Arbejdstiden sat ned — men han er stadig Proletar paa en andens Jord.

Og mærkeligt nok, denne Mand er ligesom Industriarbejderen og Fiskeren bange for Ordet *Anark.*, som ikke betyder andet end at være uden Herrer. Gid disse Mennesker da i det mindste maatte faa Mod til at sige: vi er ikke Socialdemokrater og i Alliance med vore Herrer.

Literatur.

Pierre Ramus: Skräckväldet i Amerika. Emma Goldmans liv och lidande i Amerikanska fängelse. 63 S. „Brand"s Forlag. Stckh. 1919.

Gives der noget bedre Argument for en Ide eller en Bevægelse end Beretningen om de Mænd og Kvinder, hvis Liv helt har været helliget Ideen, og som med deres brændende Kærlighed har gjort Idealerne til mere end Tankebilleder, til en Del af vort Liv, har givet os »noget at leve for."

En saadan Beretning er Pierre Ramus' Bog om Emma Goldman. Vi stilles under Læsningen Ansigt til Ansigt med en af de Heroer, som baaret af Anarkismens Idealer ofrer alt: borgerlig Lykke, Fred og Arbejde for Frihedens Sag — og vi gribes selv. Her i Danmark kendte vi næppe Emma Goldman, og nu faar vi at vide, at hun gennem 30 Aar har været Sjælen i Arbejdet i Amerika for Anarkismen. Gang paa Gang har hun gennemkrydset De forenede Stater paa Agitationsrejser. Hun har samlet Masserne om sin Talerstol og talt, som ingen anden Kvinde i Staterne kunde tale. Gang paa Gang er hun blevet slæbt for Retten, dømt og straffet, ofte under Former, der maa bringe ethvert Menneske som tror paa den moderne Civilisation, til at skamrødme. Altid har hun været forfulgt, ja til Tider har hendes Forfølgere endog nægtet hende et Sted, hvor hun kunde hvile, naar hun søgte Ro efter sit Arbejde. Og nu — 50 Aar gammel — sidder hun ligesom sin Kampfælle fra Ungdommen, *Alexander Berkman*, igen i Fængsel, dømt til 2 Aars Strafarbejde fordi — hun bekæmpede Amerikas Deltagelse i Krigen.

Emma er Amerikas »røde Jomfru" som Louise Michel var Frankrigs. Læs hendes Historie, saaledes som Ramus begejstret har gengivet den, og du vil i Fremtiden følge hendes Skæbne, som stod hun dig inderligt nær. Og hvad har vi ikke at lære af denne tapre Kvinde. Emma er en Personifikation af de Egenskaber og Ideer, der skal føre Menneskene til Friheden.

C. Th.

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
*
Redigeret af en Komité.
*
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
*
Ekspedition:
Vesselsgade 7. St., København N.
*
Ansvarlig overfor Presseloven:
Alfred Andersen.

Nationaltrykkeriet, København.

Forbitrelse paa Kasernerne, man vil forstaa mine Motiver og man skal komme til at hade jeres forbandede Tvangssystem endnu mere.

Kronblad: — Og det tror De selv paa? Vaas. Nej, man vil le og sige: Se, der er igen en, der er blevet tosset! — — —

Werner: — De tror, De har Folket saa sikkert, fordi de bliver klædt i røde Snore og man putter dem ind paa en Kaserne; men det varer ikke længe før De kommer til at se Reversen af Medaljen, og den Dag er ikke langt borte —

Kronblad: — Tag den med Ro, vi er ikke paa Fælleden nu, skønt De i Grunden passer der. Alt det kan De udforme i Cellen. Kun er jeg bange for, at Deres store Ord ikke rummer mange Sandsynligheder. — — Gaar De frivilligt med?

Werner: — Nej, jeg kan ikke gaa med.

Kronblad: — Naa, De vil ikke? Ja, jeg kunde jo næsten tænke, at en saa stor Frasemager vilde søge at smutte udenom; men det skal ikke lykkes Dem (stikker Haanden i Vestelommen som for at tage noget op). Naa, bliver det til noget? Ja eller nej!

Werner (svarer ikke).

Kronblad: — Ja, saa skal jeg! (Tager en Fløjte op af Lommen, og gaar hen for at aabne Døren).

Werner (afsides): Pokkers ogsaa — —, John maa vel snart komme.

Kronblad: — Hvad sagde De? — Vil De tvinge mig til at vække hele Gaden?

Werner: Nej, — af Hensyn til de kære Medmenneskers Søvn skal jeg gaa med. (Til Fru Sivertsen). Vær saa elskværdig at sige til John, at han maa ordne det vi talte om paa bedste Maade, saa forstaar han nok, hvad det drejer sig om; og vær ikke vred fordi jeg har bibragt Dem en saa urolig Aften. Farvel og Tak for al Deres Elskværdighed i den Tid jeg har boet hos Dem. Farvel!

Kronblad: — Godnat. (Gaar med Werner).

Bolette (bevæget): — Godnat. (Begynder at tage af Bordet) Aa, hvem skulde have troet, at det skulde gaa saadan; men han var saa stærk og fast som om der slet ikke var noget i Vejen. — — Hvad vil Sivertsen sige, naar han faar alt det her at høre? — — Naar bare John vilde komme, saa jeg kunde sende Bud efter ham. — — — At de har Lov til at behandle Mennesker, som de selv vil — — og nu skal han i Fængsel og han har dog intet gjort. Hvor er dog Livet haardt for mange. (Gaar ud i Køkkenet. — Det ringer. — Hun gaar ud og aabner).

John (kommer ind): — Saa, nu er det besørget. (lægger en Pakke fra sig) Nu er jeg klar til at spise. (Ser paa Bolette). Hvor Mor dog ser traurig ud.

Bolette: — Politiet har været her og arresteret Werner —

John: — Politiet? Det er ikke sandt. Hvornaar var de her?

Bolette: — Det er kun nogle Minutter siden.

John: Arresteret! — jeg maa se om jeg kan faa fat paa ham — hvorledes skal det nu gaa med Mødet! Nej, jeg maa afsted.

Bolette: — Nej, John! Bliv her! —

John: — Jeg skal blot tale et Par Ord med ham, jeg maa — (løber ud).

Bolette (gaar efter ham ud i Døren — kommer tilbage): — Han løb som om det gjaldt Livet. Bare han nu ikke selv kommer i Ulykke; men han er vel ikke saa ufornuftig, at han søger at befri ham. — Nej, han skulde jo bare tale med ham, sagde han. Han maatte. Nej, min Søn maa ikke komme i Fængsel. Kære Gud, blot ikke i Fæng... Prøv ham med alt, kun ikke ... Fængsel; saa er han ødelagt i ... Tid og maa bære Mennes... Foragt, aa, jeg vilde ikke ... overleve det. — — — Nej, nu ... jeg ham komme igen. Nu ... mer han! (Gaar for at aabne).

(Bolette kommer, fulgt ... Axel).

Axel: — Mor, hvad er ... sket?

Bolette: — Aa, Axel, sk... dig og fortæl hvad der er hæn...

Axel: — Jeg saa John kom... løbende paa Gaden, og vilde ... til at kalde paa ham; men ... sprang han ind paa to Mænd, ... den ene ned — —

Bolette: — Aa, jeg ulyk... ge Menneske.

Axel (fortsætter): han b... sig ned og søgte at holde ham ... laa paa Jorden, fast, medens ... anden løb. Inden jeg naaede ... hen lød der en Fløjte, — det ... lykkedes ham, der laa paa Jor... at faa fat i Fløjten, og imedens ... holdt fast i John, kom Politiet ... stede. Jeg kom ikke engang ... tale med ham.

Bolette (er sunket om paa ... Stol): — Nej, det kan ikke ... sandt!